

En Kærlighedshistorie.

Fortælling af Alfred Lind.

(Sluttet.)

Inden hun kunde sige et Ord, var han borte. Da han var kommen ned, gav han en af Tjenerne Ordre til, saa snart hendes Naade havde forladt Huset, da at give ham Meddelelse derom. Han vilde være at træffe i det og det Tøhus.

Den unge Fru var i Forstningen som bedøvet, — saa inderlig uløselig! Men efterhaanden rejste der sig en Treds i hendes Sjæl. Havde hendes Mand jaet at vide, at hun en Tid havde troet, hun holdt af den anden? Eller var han kommen til Kundskab om, at hun om Natten for ikke at fryse ihjel havde hældet sig op mod den fremmede Missionær? Vige meget! En himmelraabende Uretfærdighed at falde hende utro!

Længe kæmpede hun med sig selv. Skulde hun ile efter ham? — Na, det var jo oprørende! Utro? — En Tøjte? — Trodsen vovsede i hendes Sjæl. Gaa? — Vel, hun skulde gaa, som han havde bedt hende, og ikke vende tilbage, inden han kom og bad om Tilgivelse!

Hun gik hen til et Gemme og fremtog nogle Penge, tog derefter nogle faa Klædningsstykker og gik saa med rolige, faste Skridt ned ad Trappen. Kommen ned fattede hun sig i en løjstet Duffel og bad Tjeneren bringe hende ned til den lille Gavn. En anden Tjener bad hun om at løbe i Forvejen og oplysge en Skipper, som vilde være i Stand til at afsejle om faa Næbbliffe.

Hvor meget hun end længtes efter sine Forældre, kunde hun dog ikke faa sig selv til at rejse til dem. Naar det rygtedes i hendes Hjemby, at hendes Mand havde jaget hende bort paa Grund af Utroskab, vilde hun blive set paa med umilde Blikke. Nej, hun vilde ikke hjem!

Snart var hun kommen om Bord paa et Skib, som lidt efter gled fra Land, og som da det var naaet uden om Sandgrundene, fattede Skurken mod Sydvest.

Da Kanameffi lidt efter kom hjem, var han bleven mer rolig. Nu havde jo den kvalfulde Opgørelse fundet Sted, den smukke, men giftige Blomst var bortkastet!

— Der gik en Dag, to Dage, der gik hele Hjorten. Saa kom en Eftermiddag Anun Zias Veninde fra Satuporo, Onaga, for at aflægge et Besøg. Hun var kommen med Satuporodamperen og havde haft sin Værelse og sine Tjener med om Bord. Da hun naaede Kanameffis Hus, lod hun sig melde. Til hendes store Forundring kom ikke Anun Zia, men dennes Mand og modtog hende.

De formelle Hilsener udveksledes, hvorefter Kanameffi med tilbørlig Høflighed førte den unge Dame ind og bad hende tage Plads. Derpaa lod han en Pige gøre Opvartning for Gæsten.

Selvsjælgelig kunde Anun Zias Brøder og Grunden dertil ikke længe lades uomtalt.

Kanameffi forklarede Sagen saa skaaenomt som muligt. Anun Zia havde tilstaaet, jagde han, at hun holdt mere af en anden end af ham, hvorfor han havde tilbagegivet hende Friheden.

Ug og til havde hans Røst en underlig, graadbrændende Klang.

Da Onaga spurgte, om han havde nogen Anelse om, hvem det var, Anun Zia holdt af og nu havde givet sig hen til, fremtog han den før omtalte Tegning og forklarede, at det var en af hans Embedsbrødre, som han nogle faa Gange havde hjulpet paa, men som han egentlig slet ikke kendte noget til.

Onaga gentendte den fremmedes Ansigt, støt hun havde kun set ham en Gang. Hun huskede nu kun alt for godt Anun Zias Ord om, at hun holdt af den ubekendte Tilbeder.

Damperen laa endnu i Bugten ved Schafotan. Først næste Morgen skulde den vende tilbage til Satuporo. Men allerede om Aftenen gik Onaga om Bord for at tilbringe Natten i den hyggelige Kabin.

Om Morgenens fik hun til sin store Glæde at se, at hendes Venindes Tilbeder kom om Bord for, som det lod til, at foretage Rejsen med til Satuporo.

Hun gik hen til ham og spurgte, efter at have hjulpet, hvordan hendes Naade Fru Anun Zia befandt sig.

Han lod til at blive meget forundret over Forespørgselen. „Hvad mener Eders Naade?“

„Jh, jeg mener, om hun er rask og ved godt Mod!“

„Hvem taler I om?“

Om min Veninde, Fru Anun Zia, som for faa Uger siden blev gift med hans Naade Kanameffi!“

„Ah, Kanameffis Hustru! Hvor kan Eders Naade falde paa at spørge mig om hende? For Rejsen — der siges, at hendes Mand har jaget hende bort —“

„Der siges —? Ved Eders Naade da ikke, hvor den omtalte Dame nu opholder sig?“

„Jeg har ikke den Være at kende hende!“

„Og dog forfjærede Eders Naade hende en Aften i Satuporo, at I skulde, ja tilbad hende, og at hvis hun ikke bønsherte Eder, skulde hun komme til at angre det bittert!“

Et Udbrud af Bystertelse viste sig paa den fremmedes Ansigt, men det forbandt lige saa hurtigt, som det var kommet.

„Eders Naade behager at spørge! Eller maatte I foretrække mig med en anden?“

Onaga forlod den fremmede, gik hen i Forstovnen og laa ud over Vølgerne.

En Tjener kom og bød hende sig dybt for hende.

„Eders Naade vil maatte have den Godhed at søge mig ned i Kabinen? Min Herre, den høje Lensfyrste af Satuporo ønsker at tale med Eder.“

Lensfyrsten var en værdig, graahaaret Olding med et Par ualmindelige flegme og milde Øjne.

Onaga hilsende ærbødigt paa den høje Herre. Han smilede venligt og indbød hende til at tage Plads paa

Guldetæppet. Derpaa bød han de tilstedeværende Tjenerne at forlade Kabinen.

„Mit Barn,“ sagde han, „da jeg for lidt siden var oppe paa Dækket, saa jeg, du stod og talte med en Herre, og nu vilde jeg gerne vide, om du kender noget til ham.“

„Kun meget lidt, Eders Højhed! Jeg har bare set ham en Gang —“

„Jeg hørte lidt af Samtalen, I førte. — Fortæl mig, mit Barn, hvordan det hele hænger sammen. Jeg har nemlig mine Grunde til ikke at tro denne Herre alt for godt. Men desværre har jeg stadig manglet Beviser, hvorfor han hidtil er gaaet fri for den Straf, han fortjener. Men hans Tid vil komme, derom er jeg overbevist!“

Onaga fortalte nu om den fremmedes Paatrængenhed over for Anun Zia og om det Møde, som hun — Onaga — havde overværet. Hun var overtydet om, sagde hun, at den paatrængende Friker og den her om Bord værende Herre var en og samme Person. Hun fortalte ogsaa, at Anun Zia havde erklæret, hun holdt af ham.

„Bed du slet ikke mere om Sagen, mit Barn!“

Onaga fortalte alt, vedrørende sit Besøg hos Kanameffi.

„Jeg tror jikkert,“ sagde Lensfyrsten, da hun sluttede, „at den unge Kanameffi, som jeg kender personlig, er bleven ført bag Lyset af den anden, idet denne paa en eller anden Maade har sat de Trusler i Værk, som han i sin Tid udsatte mod din Veninde. Min Formodning bliver dog en Smule vællende derved, at den unge Pige erklærede, at hun holdt af ham. Smidder du slet af sig selv at trænge til Vunds i denne Sag. Jeg har en tro Tjener med om Bord. Han har ofte skaffet Udsigt i Sager, der var dunkle som Natten, og han vil jikkert ogsaa finde Rede i denne. Med første Skib skal han atter tage til Schafotan for at tilvejebringe yderligere Oplysninger!“

Saa Dage senere fik den unge Kanameffi i Schafotan, Besøg af en yngre Herre, som foreviste et Brev fra hans Højhed Lensfyrsten af Satuporo.

Kanameffi anmodedes i Brevet om at yde Overbringeren al den Hjælp, han kunde, for om muligt at afløre en Forbryder.

Lensfyrstens „Tjener“ udbad sig alle de Oplysninger, Kanameffi kunde give om sin Embedsbrøder, og den uhyggelige Egtemand fortalte med skælvende Stemme om sit Møde med den fremmede i Tøhuset, om deres Følgelskab hen ad Gaden og endelig om det hos Maleren udførte Malerudkast.

„Vil Eders Naade behage at følge med mig hen til den omtalte Maler?“

Kanameffi fulgte med. Og efter at de en Tid havde talt med Maleren, tilfaldt denne, at han var bleven ført til at tegne det omtalte Udkast og til at udfille det. Han fortalte ogsaa, hvorledes den fornemme Kunde en Dag var kommen forende ind til ham og havde bedt ham komme med hen og se ud paa Gaden. Der vilde komme en ung, smuk Dame forbi, som den fremmede endelig maatte have et Billede af, hvorfor Maleren maatte indprente sig hendes Træk saaledes, at han var i Stand til atter at gengive dem. At den unge Dame netop standfærdig for at betragte et Maleri i Vinduet, gjorde Hvervet saa meget lettere.

„Men,“ udbrød Kanameffi i stærk Sindbevoelse, „hvornaar var det da, at De var hentet hen til Hotellet og saa den unge Dame ligge i sin Mandts Arme?“

„Jeg har aldrig været hentet hen til Hotellet, Eders Naade!“

„Men hvor kunde De da tegne det skamløse Udkast?“ udbrød Kanameffi.

„Det var en let Sag for mig — desværre!“ stønnede Maleren. „Jeg havde jo set baade den fremmede Herre og den unge Dame. Og hans Naade gav mig en stor Pengesum for at tegne Billedet og ved passende Lejlighed at fremføre en Forklaring, som han indgav mig! Jeg elendige Menneste tænkte ikke paa, at Historien kunde faa alvorlige Følger!“

„Man kan ogsaa løbe Guld for dyrt!“ sagde Tjenerens „Tjener“. „Det vil De jikkert komme til at erfare i dette Tilfælde!“

„Naade! stønnede Maleren, som endnu laa med Ansigtet mod Guldetæppet.

„Staa op,“ bød Lensfyrstens „Tjener“, og laan mig i Skat en Pen og noget Papir. Jeg maa have skrevet et Brev til min Herre om, at han allerede nu kan lade den frække Embedsbrøder fængsle. Han har givet Politiet Ordre til at have Hæ med ham, men det vil være ulige lettere at paffe paa Skurken, naar han sidder gemt bag Raas og Ruffel!“

„Tjeneren“ skrev — eller malede — i Skat et Brev og gik ud i Byen for at faa en Løber sendt af Sted med det.

Her maa indføres den Oplysning, at den fremmede, om hvem et Net nu begyndte at træffe sig sammen, en mørk Aften i en tom Gade havde ment at træffe Maleren og gennembrødet hans Bryst med sit Sværd. Over det var, der kom til at lide Døden i Stedet for Maleren, vedkommer ikke denne Fortælling. Nok er det, Maleren var sluppen fri, — desværre for Skurken.

Men Kanameffi? Aldrig saa snart begyndte Sammenhængen i dette Brev at blive ham klar, førend han styrtede ud paa Gaden og næsten lo og græd paa en Gang. Hvor mange Grader sank ikke hans Værdighed derved! Men det tænkte han ikke paa! Hurtig ilede han mod sit Hjem. Og da han havde naaet dette, gav han sig i Færd med at skrive et Brev, en ydmyg Bøn om Tilgivelse. Fjærend om et Par Dage afgik nemlig ikke Damperen til Satuporo.

Han skrev dog ikke færdigt. Det faldt ham omfiden ind, at han maatte kunne leje et Sejskib eller en mindre Damper til at tage af Sted allerede samme Dag. Et Par Tjenerne blev sendt ned til Gaven for at

høre, om der var et passende, hurtigtsejende Skib at leje.

Straks efter at de var gaaet, kom Lensfyrstens „Tjener“.

„Eders Naade tillade mig at spørge, om I har nogen Anelse om, hvor hendes Naade, Eders Gemalinde, vil være at søge?“

„Ganske jikkert er hun vendt tilbage til sine Forældre i Satuporo. Og jeg vil nu leje et Skib, der hurtigt muligt kan bringe mig til hende.“

„Eders Naade tager fejl,“ sagde Lensfyrstens „Tjener“, „Eders Gemalinde er ikke i Satuporo. Heller ikke her i Byen. Jeg har indhentet Oplysninger derom. Hun er afreist med Damperen, som gaar til Yokohama og Tokio — en Skipper her fra Byen førte hende om Bord.“

— Men da Damperen anløber Safodate, Mijako og endnu et Par Byer paa sin Rejse, er der jo nogen Sand-lynlighed for, at hun er staaet af i en af disse Byer!“

„Saa maa Skibet, jeg lejer, foretage samme Rejse!“

„Jeg har mine Grunde til at tro, at hendes Naade vil være at finde i Safodate!“ sagde Lensfyrstens „Tjener“. „Eders Naade tillade mig at ledsage Eder, da jeg maatte vil kunne være Eder til en Smule Nytte, og da jeg haaber, at hendes Naade kan give mig yderligere Oplysninger om Skurken!“

„Intet vil være mig kærere, end om I vil gøre mig den Være at ledsage mig!“ udbrød Kanameffi.

Lensfyrstens „Tjener“ havde Ret i sin Formodning, om, at Anun Zia opholdt sig i Safodate.

Da hun forlod Hjemmet i Schafotan, var hun straks kommen til at tænke paa den fremmede Missionær, som hun havde fattet ubetinget Tillid til.

Hun rejste altsaa til Safodate, fandt Missionærens Hjem og bad om Lov til at bo der en lille Tid. Hun fortalte ogsaa Grunden til, at hun saa hurtigt efter sin Hjemkomst havde forladt sin Mand.

Saa vel Zinner som hans Hustru havde inderlig Medfølelse med den unge japanesiske Fru, som Skabningen tog paa med saa haarde Svænder. Med Glæde aabnede de deres Hjem for hende.

Efter nogle Dagens Forløb — de var gaaet forholdsvis hurtigt for Anun Zia — kom en Formiddag Fru Zinner ind og fortalte, at der stod to i europæiske Dragter klæbte Japanesere udenfor og bad om at faa hendes Naade, Tawara no Kanameffis Gemalinde i Tale, om hun, som de formodede, befandt sig i dette Hus.

Anun Zia rødmæde stærkt.

De to Gæster blev ført ind.

Den ene kastede sig for hendes Fødder. Den anden blev befordent staaende bag en Papvæg.

Anun Zia baade lo og græd paa en Gang.

„Min kære Mand, min Tawara! Jeg vidste nok, at du vilde komme!“ udbrød hun og bøjede sig ned til ham.

Lensfyrstens „Tjener“ holdt sig endnu bag Papvæggen. Fru Zinner vinkede ham ind i et andet Værelse, for at Egtefollene uforstyrret kunde tale med hinanden.

En lang Forklaring fandt Sted fra begge Sider, og lyse, lykkelige Smil kændtes efterhaanden paa begges Ansigt.

Og Kanameffi lagde Armen om sin smukke Hustrus Midje —

Morgengry.

EN FORTÆLLING

fra det dansk-amerikanske Kirkeliv

— af —

J. J. KILDSIG.

I.

BARNDOMMEN.

„Mo'er — er du hellig?“ spurgte den lille syv-aarige Elna en Mandag Morgen, da hun vaagnede.

„Ja, ved Guds Naade er jeg det, og det er du ogsaa, Elna — det blev du den Gang, du blev døbt“, svarede Moderen.

„Sofie! Vil du komme ud og give mig en lille Haandsrækning“, raabte en Stemme ved Køkken- døren, „det tager bare en lille Times Tid. Elna kan jo godt hjælpe sig selv i Tøjet og gaa i Skole, og den lille sover vel nok, til vi er færdige.“

Elna gjorde sig i Stand og gik tankfuld hen ad Vejen langs med Bakken til Landsbyskolen.

Hendes Barndomshjem var et net lille Hus, som laa smukt ved en Bæk, der snoede sig ind imellem Bakkerne i een af Jyllands Hedeegne. Paa den søndre Side af Bækken var der tre større Bøndergaard- e, som laa lunt hver for sig lidt tilbage i Kløfterne. Deres Marker strakte sig langt ud i Syd. Jorden paa Bækkens Nordside, der fra Arilds Tid havde ligget hen uopdyrket og bevoget med Krat, ansaas af Gaardmændene for omtrent værdiløs. Men El- nas Fader, Knud Petersen — ogsaa kaldet Knud Krat — en Husmandssøn fra Nabosognet, sagde ved sig selv en Dag, han gik over Landet: „Der er Guld under Kratrod“. For sine Spareskillingen købte han Kratbakken og blev saaledes Selvejer. Af Legemsbygning var Knud en Kraftkarl, en flittig og dygtig Mand, der sjælden eller aldrig opgav sin Plan. Omkring Huset plantede han en dejlig Have og Kratbakken blev forvandlet til en frugtbar Mark. Knud troede fuldt og fast, at ethvert Men- neske kan komme igennem Verden ved sin egen Hjælp, om han bare maa have Helbred og vil henge i „Med disse mine Næver har jeg arbejdet mig selv op fra Bunden af“, plejede han at sige ved visse Lejligheder. For Resten var han godmodig, tjenst- villig og afholdt af sine Naboer.

Hans Hustru Sofie — en Gaardmandsdatter fra

Ravnshæk, en høj og smuk Kvinde, havde derimod lært at sætte sin Lid til Herren. I Begyndelsen var Egteskabet særdeles lykkeligt; men i de senere Aar havde der ofte hvilet en mørk Sky over Knuds Ansigt; thi Sofie kunde ikke længere følge ham i tykt og tyndt. Ved et Missionsmøde, hvortil Knud var kørt med Familien — dog mest for at følge Naboen, Kristen Lindberg — blev Sofie vakt til Erkendelse af sin Synd, og efter længere Tids haarde, indre Kampe fik hun Naade til at kunne tro sine Synders Forladelse.

Sofies Vækkelsesperiode var en næsten uudhol- delig Tid for Knud. Det pinte ham at se det for- henværende glade, men nu saa bedrøvede Ansigt. Men hans største Smerte bestod dog i Selvbekre- delse over, at han havde taget sin elskede Hustru til det skæbnesvangre Møde. Og da Sofie blev glad i Troen paa sin Frelser og begyndte at tale med Knud om disse Ting, frygtede han end mere og sag- de til sin Nabo Lars: „Dette her er bare et andet Udsalg af den missionske Aand, hvem ved, hvor det ender.“

Knud forstod nok, at her var gode Raad dyre. Men han besluttede om muligt at udfri Sofie fra „Vildfarelsen“. Og om dette viste sig frugtsløst, da at redde Børnene. Men Knud var noget bereg- nende og mente, det var bedst at gaa forsigtigt frem.

Elna, deres ældste Datter, var afholdt af alle. Hun var nemlig en saadan dejlig, livsglad lille Pi- ge, med friske, rødmossede Kinder, ombølgede af mørke Lokker, med livlige klare Øjne, som vidnede om svulmende Kraft, et kærtligt Sind, god Forstand og et godt Humør. Sin lille Søster Bertha tog hun sig af med stor Omhu, og Børnene i Nabolaget syntes ikke ret, der var Gang i Legen, naar ikke Elna var til Stede. Kom der en Tvist op iblandt Børne- ne, kunde Elna som Regel altid faa den bilagt.

„Mo'er,“ — sagde Elna om Eftermiddagen, da hun kom hjem fra Skolen — „jeg ved nok, at jeg blev et Guds Barn, da jeg blev døbt, men jeg vidste ikke, at jeg blev hellig.“

„Jo,“ svarede Moderen, „alle Guds Børn er hellige.“

„Er Lars døbt?“ spurgte Elna.

„Jo, det er han.“

„Mo'er, er Lars ogsaa ogsaa hellig?“

„Men Barn, hvorfor spørger du dog om det?“

„Jo, Mo'er, for Lars — han bander, og dersom han var hellig, saa vilde han vist ikke bande.“

„Hvornaar har du hørt ham bande?“

„Jeg hørte det i Aftes, da han og Mads Poulsen var her.“

„Jeg troede, du sov forinden, de kom,“ bemær- kede Moderen.

„Nej, jeg sov ikke. Jeg hørte alt det, de sag- de.“

„Men Mo'er, har Lars altid villet bande?“

„Nej,“ svarede Sofie, „der var en Tid, jeg var rigtig glad ved Lars. Det var den Gang, da vi var Børn, og Lars var hjemme hos sin Mo'er. Hun lærte ham at bede og at holde Herrens Befalinger. Men det samme Foraar, som Lars blev konfirmeret, døde hans Mo'er, og han kom ud at tjene iblandt fremmede. Alt gik godt, saa længe han huskede sin Moders Formaning; men efter en Tids Forløb glemte han dem, og da gik det galt. Nu kan han baade drikke Brændevin og bande. Og siden han er bleven Gaardmand, mener han, at han ved Besked om alle Ting.“

„Men naar han nu saadan bander, saa skal vi da ikke holde af ham. Frelseren holder da ikke af dem, der bander,“ sagde Elna.

„Frelseren elsker syndige Mennesker og vil frelse dem; men han hader Synden. Vi vil bede for Lars, at han maa finde tilbage til Samfund med sin Moders Gud, inden det bliver for sent. En Gang i Tiden bliver ogsaa du stor og skal ud at tjene — men jeg haaber, at du vil altid blive ved at bede til Herren og gøre hans Villie,“ sagde Moderen.

„Ja, Mo'er det vil jeg,“ svarede Elna. „Men naar jeg skal ud at tjene, saa vil jeg langt, langt bort — saa langt, som man kan køre med Jernba- nen. Jeg vil til Silkeborg og til Himmelbjerget, og saa vil jeg køre lige til Amerika for at besøge Tantes Marie og Louise og den lille Thomas. — Men jeg vil komme hjem til dig hver Søndag og gaa med dig i Kirke.“

Det Ord „Amerika“ fløj som en Pil igennem Moderhertet. Fra den Kant ventede hun sig ikke noget godt. Hun havde ofte nok været Vidne til Skilsmisser imellem Forældre og Børn, naar disse sidste forlod Hjemmet for at rejse til „Ungdom- mens forfættede Land i Vesten.“ Hun havde ogsaa til Tider ladet sig forstaa med, at det vilde blive uudholdeligt for hende, om nogen af hendes Børn skulde faa i Sinde at rejse derhen. Men nu, da Øn- sket blev udtalt af hendes eget Barn, syntes Sagen at være rykket hende endnu nærmere ind paa Li- vet.

Hun tog Barnet paa Skødet og sagde: „Elna — Amerika er langt borte. Kommer du først der, saa ser Mo'er dig nok aldrig mere, og jeg frygter for, at du derovre i det store Land skal komme bort fra Jesus.“

„Er Jesus da ikke derovre, hvor Tante er?“ spurgte Elna. „Tante skriver jo da om Jesus og om Kirken i sine Breve, som Fader læser for os. Hvor- ledes kan jeg saa blive borte for ham, om jeg kom over til Amerika?“

Henfalden i dybe Tanker svarede Moderen: „Ja, der er saa mange, der kan tale og skrive om Jesus uden dog at kende det Liv, som han lever i sine troende Venner.“

Betydningen af disse Ord forstod Elna ikke, og hun spurgte ej heller.

(Fortsættes.)

*) En Jintirija, som trækkes af en Mand.